

брѣ го помлатилъ; арапина обаче не билъ въ числото на играющитѣ, той тихо сѣдѣлъ вързъ стълбитѣ на кораба. Господаря обаче нищо го не попиталъ и биящецъ му казалъ:

— „Когато спж още веднжшь такъвъ шумъ не правете.“

Постѣ са върналь въ стаята и изново лѣгнжль. Бѣдния арапинъ печално плакаль, а най-вече като си мислиль, че безъ никаква вина го наказали. Баронъ Любрасъ, капитанина на кораба, Хирурга Лештокъ и други двоица офицери, които шумили и въ дѣйствителность заслужвали наказание, изново и тихо са върнали на първото мѣсто и започнали да ядосватъ арапина, като му казвали да плаче по-тихо за да не яде вторично бой. Несправедливо наказания обаче продължаваль да плаче; той говорилъ, че ще изяви на господаря, кой правиль шумъ и кого трѣбвало да накаже. Слѣдъ като са наспаль, монарха весель излѣль изъ стаята и видѣль всичкитѣ, че тихо играять на книги; арапина, отстраненъ на една страна, още плакаль.

— „Защо ти плачешъ?“ го попиталь монарха.

— Защото безъ никаква вина ядохъ бой, отговориль арапина; азъ нето бѣхъ са помѣстиль отъ мѣстото дѣто ма намѣри; да спишь ти препятствуважх Лештокъ и Любрасъ.

— „Добрѣ, казалъ господаря, по причина, че днесъ си безъ никаква причина наказанъ, другъ пжть когато заслужишь наказание, ще ти са прости.“

Едва са изминжли нѣколко дни бѣдния арапинъ заслужиль ново наказание; хитрия мавръ обаче клѣкналь на колѣнѣе и казалъ:

— „Милость, ради Бога милость! Вий ми са обѣщайте, че ще ма простите когато направя нѣкое престѣпление“.